

Andet afsnit (Livets kosmiske grundplan) – kapitel 7 (Verdensaltets kosmiske tilværelsesplaner) – Lektion 60

INTUITIONSPLANET ELLER DEN GUDDOMMELIGE VERDEN

Femte kosmiske tilværelsesplan

54.

I lighed med visdomsriget er også den guddommelige verden eller intuitionsplanet et rent åndeligt tilværelsesplan, og dets forbindelse med visdomsriget er så intim, at de to tilværelsesplaner nødvendigvis må beskrives i forbindelse med hinanden. Dette fremgår af den omstændighed, at vælger man at karakterisere visdomsriget som "Guds værksted", da spiller i forhold hertil den guddommelige verden rollen som "Guds tegnestue".

Når Martinus som betegnelse for intuitionsplanet har valgt udtrykket "den guddommelige verden" skyldes det den omstændighed, at dette tilværelsesplan repræsenterer et absolut højdepunkt hvad angår sanseog manifestationsbegavelse. Det udgør Guds eget højeste udsigtspunkt og Guds eget højeste bevidsthedsplan for skabende udfoldelse, og det betyder igen, at væsnerne, der befolker dette tilværelsesplan, selv er placeret på dette absolutte højdepunkt. De ser så at sige livet med Guds egne øjne, og de repræsenterer samtidig Guds fornemste organer for skabende udfoldelse.

Denne deres ophøjede position skylder de først og fremmest deres kulminerende intuitionslegeme - ja, i det hele taget, at de seks åndelige legemer indbyrdes befinder sig i det gunstigst mulige kombinationsforhold: intuitionslegemet er som sagt kulminerende. Intelligenslegemet er netop kulmineret, og hukommelseslegemet er på vej til at kulminere. Alle tre intellektuelle legemer befinder sig med andre ord samtidig på og i nærheden af kulminationsstadiet, hvad der naturligvis kun kan være ensbetydende med forekomsten af en bevidsthedsstandard, der absolut ikke kan overtrufes.

55.

Skal man beskrive forskellen mellem visdomsriget og den guddommelige verden, gøres det bedst ved at udtrykke den guddommelige verden som den kosmiske hjemstavn for alt eksisterende (højere) idémateriale, i forhold til hvilken visdomsriget gør sig gældende som det "sted", hvor ideerne bringes til materiel manifestation og udfoldelse. Som vi allerede ved, bæres det levende væsens idévirksomhed af intuitionslegemet, og ligeledes er det os bekendt, at det er ideen, der udgør enhver målbevidst skabelses udgangspunkt. Dermed fremgår det også, at den skabelse, der som nylig omtalt foregår i visdomsriget, i allerhøjeste grad står i gæld til idévirksomhed og dermed til netop den form for virksomhed, den guddommelige verden er hjemstavn for. Og dette viser sluttelig, hvor intimt forbundne disse to verdener er. Ikke alene toner de over i hinanden. De så at sige overskygger og gennemtrænger hinanden som en uadskillelig helhed.

Når der ikke desto mindre er grundlag for begrebsmæssigt at sondre mellem den guddommelige verden og visdomsriget, skyldes det, at der i visdomsvæsners tilværelse uvægerligt kommer et tidspunkt, hvor de så at sige bliver trætte af i naturalistisk målestok at manifestere deres ideer i den åndelige materie. At udfolde denne storslåede og omstændelige skabelse virker efterhånden for besværligt og trættende, og man tenderer mere og mere hen imod dette kun at beskæftige sig med ideerne selv. Naturligvis er også denne skabelse til en vis grad henvist til at foregå i den åndelige materie, men den er befriet for alle store materieopbud og er i forhold hertil af rent skitse-mæssig karakter.

Når visdomsvæsnerne efterhånden kommer til et stadium, hvor de til fordel for en beskæftigelse med udelukkende ideer gradvist opgiver at udføre de store materieskabelser eller materieopvisninger, skyldes det, at disse opvisninger efterhånden ikke længere frembyder nogen mulighed for at få kontrastprincippet til at virke tilstrækkeligt effektivt. Den realistiske udformning af ideerne i den åndelige materie virker med andre ord efterhånden trivial og kedelig, og man indstiller sig i kontakt hermed i stigende grad på at afklæde ideerne deres materielle klædebon, således at de i videst mulig udstrækning fremtræder i egen renkultur. Man kan sammenligne denne rene idévirksomhed i forhold til den materielle udformning af samme med den forskel, der består mellem dette at fortælle en historie, der ved sin afslutning afslører pointen, og så dette blot at servere denne pointe -men på en sådan måde, at den egentlige historie derved indirekte kommer til syne. Det er klart, at denne sidste fremgangsmåde er langt mere bekvem og elegant end den førstnævnte, men det er samtidig lige så indlysende, at den for sin gennemførelse stiller

langt større krav til de udøvende parter -såvel afsendere som modtagere. Den stiller simpelt hen krav til en intelligens, intuition og erfaring (hukommelse) af sådanne dimensioner, at netop kun lige akkurat den guddommelige verdens væsner formår at opfylde dem -i hvert fald hvad angår den type historier, der fortælles i den åndelige verdens visdomsrige og guddommelige verden. Vi har allerede i de foregående analyser stiftet bekendtskab med karakteren af disse "historier" og har derfor også mulighed for at forstå, hvor store krav det må stille til udøverne blot at servere pointerne -men altså stadigvæk på en sådan måde, at de egentlige historier som underforståede detaljemasser samtidig indirekte fremgår. Og ikke mindst vil omfanget af disse krav komme til syne, når man betænker, at de omtalte "historier" fremdeles berettes af mange deltagere i fællesskab.

56.

Hvad der karakteriserer den guddommelige verden og samtidig adskiller den fra visdomsriget er altså, at man her kun beskæftiger sig med ideer og idékombinationer. Og dette at være nået frem til denne verden er dermed et udtryk for, at man har udlevet visdomsrigets særlige traditioner med de dertil knyttede vældige materieopbud. Men dette at have udlevet disse traditioner er derigennem samtidig et udtryk for, at man har beskæftiget sig så indgående med dem, at denne beskæftigelse er blevet til en sådan rutinesag, at den som noget fuldstændigt trivielt ikke længere kan aflokke sin udøver nogen nævneværdig interesse. Det kan herefter kun en aktivitet, der stiller de overhovedet allerstørste krav til åndsevnerne; og netop en sådan aktivitet eksisterer i form af den rene idéskabelse og idéudveksling. I forhold til den skabelse, der finder sted i visdomsriget, er skabelsen i den guddommelige verden således af fantastisk koncentreret natur. Projekter, som for deres afvikling i visdomsriget ville tage et betydeligt spand af tid, gennemføres i den guddommelige verden på brøkdele af denne tid. På sekunder gennemfarer væsnerne med deres skabelser umådelige strækninger i tid og rum. Verdener, kulturer, udviklingsbaner, organismedannelser osv. osv. kommer i lyn tempo til syne i de mest sarteste og mest sublime materieformationer, der eksisterer, for i næste øjeblik i samme tempo at skifte til fordel for helt andre scenarier. Det er en verden af en sådan standard, at det -som endog Martinus udtrykker sig -simpelt hen ikke er muligt at gøre rede for dens nærmere detaljer i fysiske ord.

At væsnerne i den guddommelige verden udelukkende kun beskæftiger sig med idémateriale er altså udtryk for, at de definitivt har udlevet visdomsrigets vældige materieopbud. Men samtidig er det udtryk for, at væsnerne er ved at presse "citronen" for dråber, nemlig den citron, der eksisterer i form af de samlede muligheder for effektiv kontrastskabelse inden for rammerne af det organismeprincip, der benyttes.

Dette organismeprincip har gennem dets fysiske epoke forlenet sine indehavere med et vist fysisk erfaringsmateriale, der i forbindelse med de erfaringer, som den kosmiske bevidsthed -stadig inden

for rammerne af dette organismeprincip -sikrer, er blevet videreført, viderebearbejdet og videreudviklet i nævnte organismeprincips åndelige epoke. Og det er altså dette vældige erfaringsmateriale, væsnerne i den guddommelige verden nu "piner" for de sidste muligheder for effektiv kontrastskabelse og dermed for de sidste muligheder for etablering af en tilfredsstillende livsoplevelse. Det skal indrømmes, at det nævnte erfaringsmateriale er af et gigantisk omfang, og at det i kontakt hermed frembyder muligheder for en meget omfattende idévirksomhed og dermed også for et særdeles langvarigt ophold i den guddommelige verden. Ikke desto mindre er tilknytningen til den guddommelige verden et udtryk for, at det forhåndenværende erfaringsmateriale trods alt ér ved at være udtømt for tilstrækkeligt tilfredsstillende kontrastmuligheder. Og den nævnte tilknytning er dermed et varsel om, at et radikalt vendepunkt i de implicerede guddommelige væsners tilværelse så småt er ved at nærme sig, nemlig et vendepunkt, der har form af en indviklingsepokes sagte begyndelse med dertil hørende erobring af et nyt organismeprincip.

Men dette vendepunkt er væsnerne på den anden side også så småt ved at være rustede til at møde. Thi deres overgang fra visdomsriget til den guddommelige verden er nemlig også udtryk for, at de har erhvervet sig en overordentlig omfattende beholdning af nye organtalentkerner. Disse organtalentkerner er blevet erhvervet gennem de pågældende væsners konstante skabende virksomhed i visdomsriget. En virksomhed, der ved visdomsrigets afslutning er så indøvet, at den til sidst er ren rutine -altså ren Cfunktion. Vi skal snart komme til at se den rolle, disse i visdomsriget erhvervede organtalentkerner kommer til at spille for væsnet i forbindelse med dets erobring af det nye organismeprincip. Men forinden skal vi iagttage den betydning, opholdet i den guddommelige verden har for disse organtalentkerner.

Vi er bekendte med, at livet i den guddommelige verden former sig som en tilværelse, der er præget af idéskabelse og idévirksomhed. Som det var tilfældet i visdomsriget er det øjeblikkelige formål med denne skabelse at befordre en gensidig underholdning, gennem hvilken kærligheden dyrkes. Men på længere sigt tjener skabelsen et helt andet formål, nemlig det at konsolidere og organisere den beholdning af organtalentkerner, som er blevet erhvervet i visdomsriget, således at disse organtalentkerner på den ene side gennem passende impulser kan bringes til organiserende udfoldelse, samtidig med at de på den anden side kun kan bringes til udfoldelse i en bestemt rækkefølge, nemlig i en rækkefølge, der sikrer væsnets erobring af et nyt organismeprincip. Omtalte organisation og konsolidering af den fra visdomsriget hidrørende organtalentkernebeholdning finder helt enkelt sted på foranledning af den før beskrevne idévirksomhed, og den tager til i betydning, indflydelse og styrke, jo mere rutinemæssig de enkelte væsners idévirksomhed med tiden bliver -altså jo længere, deres ophold i den guddommelige verden har varet. Nævnte idévirksomhed består nemlig i en viderebehandling af det vældige detaljemateriale, der er blevet udviklet i visdomsriget, nemlig i form af uddragning af ideerne i dette detaljemateriale, samt i form af en virksomhed, gennem hvilken disse ideer kombineres og bringes til at danne stadig mere komplicerede systemer, der igen med hensyn til deres funktioner bringes til at forløbe i stadig mere raffinerede rækkefølger. Og netop gennem denne virksomhed er det, at organtalentkernerne fra visdomsriget bliver genstand for den før beskrevne organisation. Dette sker simpelthen ved, at der på foranledning af omtalte idévirksomhed etableres et sæt organtalentkerner af overordnet natur. Organtalentkerner, der er tilknyttet grundtalentkernen for intuitionsenergi samt grundtalentkernen for instinktenergi.

Formålet med disse overordnede organtalentkerner -i det følgende kaldt "supertalentkerner" - er altså at sikre, at organtalentkernerne fra opholdet i visdomsriget senere hen på givne foranledning kan bringes til udfoldelse i en nærmere bestemt rækkefølge. Og den rækkefølge, der er tale om,

angår, som vi i det følgende skal komme til at se, lige akkurat forudsætningerne for, at væsnet i tidens fylde kan blive i stand til at erobre det nye organismeprincip.

Den guddommelige verden og det første syndefald

57.

Vi skal nu omtale nogle omstændigheder, der tjener til at forklare, hvorledes det går til, at væsnerne i den guddommelige verden overhovedet kan få tilknytning til en begyndende udviklingsepoke -ja, i det hele taget kan føle sig fristet til at opnå en sådan tilknytning. Dette kan jo set fra et vist synspunkt synes gådefuldt, idet det rent umiddelbart betraget må være indbegrebet af fryd at have fast ophold i Guds eget højeste bevidsthedsplan. Der er dog særdeles vægtige årsager hertil, hvad vi i det efterfølgende skal få lejlighed til at iagttage.

Den første omstændighed, der bidrager til at gøre en udviklingsepoke både fristende og aktuel, har form af det allerede flere gange konstaterede faktum, at det forhåndenværende erfaringsmateriale er på vej til at være udtømt for muligheden for fortsat effektiv kontrastkabelse. Med selve de iboende ideer er væsnerne kommet frem til de absolut sidste ressourcer på dette område, og det betyder, at et nyt erfaringsmateriales erhvervelse så småt er ved at være aktuelt -men vel at mærke et erfaringsmateriale, der grunder sig på helt andre principper, end der råder i det, der er på vej til at være opslidt. Kunne et sådant "nyt" erfaringsmateriale derfor ikke tilvejebringes, ville livsoplevelsen ubønhørligt være henvist til at gå i stå; men at noget sådant ikke kommer til at finde sted, vil alene urbegæret sørge for. Der vil herfra udgå en appel eller impuls til selvopholdelsesdriften af en sådan styrke, at det på forhånd kan betragtes som udelukket, at noget væsen skulle afstå fra at foretage de fornødne skridt til et nyt erfaringsmateriales tilvejebringelse. Med nøjagtig lige så stor kraft, som det kan iagttages at være tilfældet i den fysiske verden, vil selvopholdelsesdriften her gøre sig gældende. Men i dette tilfælde består dens opgave i at sikre livsoplevelsessevnenes rent kosmiske fundament, og ikke blot i at sikre en fysisk organisme mod undergang. Det er således et helt nyt aspekt ved selvopholdelsesdriften, der her kommer til syne, men dog et aspekt, hvis eksistens det af selvopholdelsesdriftens definition var muligt at forudse (vedr. selvopholdelsesdriftens definition: se eventuelt lektion 42, stk. 5).

Hermed har vi iagttaget den første omstændighed, der gør en udviklingsepoke aktuel. Thi som vi allerede forstår, kan et så gennemgribende nyt erfaringsmateriale, som der her udkræves, kun erhverves gennem tilknytning til et helt nyt organismeprincip; og netop en sådan tilknytnings opnåelse forudsætter udvikling. Imidlertid er der også andre omstændigheder, der taler til fordel for udvikling. Blandt disse skal først og fremmest nævnes det faktum, at en svigtende individualitetsfølelse så ganske småt begynder at gøre sig gældende hos væsnerne i den guddommelige verden. Dette beror igen på, at væsnerne her for det første i umindelige tider kun har tænkt på deres næste -altså ikke på sig selv -, hvilket er ensbetydende med, at de har vænnet sig til kun at tænke i "vi" -altså ikke i "jeg". Og for det andet har de i tilknytning hertil igennem umindelige tider i den grad indlevet sig i samvirkets princip og metode, at de så at sige helt er blevet filtret ind i hinanden. Gennem deres mere og mere omsiggribende fællesunderholdning er de med andre ord efterhånden ligefrem vokset sammen med hinanden til en enestående organisk helhed, og det medfører alt i alt, at de på et tidspunkt begynder at få svært ved at skelne mellem "sig selv" og deres medvæsner. Man føler sig tilsammen som ét væsen, og ydermere som et væsen, der er ét med Gud. Ja, man føler faktisk, at man ér Gud, den eneste ene Gud.

Det er egentlig denne situation, man i forskellige østerlandske filosofier og religioner udtrykker som "Nirvana" eller som "dråben, der er smeltet sammen med havet". Hvad disse religioner imidlertid ikke

oplyser er, at Nirvana ikke er nogen endegyldig slutstation ensbetydende med et definitivt tab af individualitet og jeg-bevidsthed, men at "dråben" efter nogen tids forening med havet atter genopstår som dråbe -altså som en suveræn livsenhed. På dette punkt bringer Martinus analyser noget helt nyt og enestående ind i den menneskelige erkendelse. Klart og tydeligt påviser han, hvorledes væsnerne i den guddommelige verden gennem et særligt initiativ genskaber deres individualitet og jeg-bevidsthed, nemlig gennem det initiativ, der har navn af indvikling. Netop indviklingen muliggør individualitetens og jegbevidsthedens genfødsel, thi gennem denne ledes væsnet atter ind i den fysiske materieverden -og det under sådanne vilkår, at det både målbevidst og hurtigst muligt vil søge at opnå herredømme over en organisme, der er dets egen personlige ejendom.

Vi kommer herefter til den væsentligste årsag til, at indvikling bliver aktuel. Ja, der er endog tilmed tale om den væsentligste årsag til, at indvikling i praksis indledes! Denne årsag er det guddommelige væsens kosmiske syndefald -dets første syndefald eller overtrædelse af næstekærlighedsloven.

Omtalte årsag har i første række form af den kendsgerning, at væsnet i den guddommelige verden i kraft af sin ophøjede sanseposition til alle sider iagttager bekræftelse på de sublime ord: alt er såre godt. Det er ligegyldigt hvilken retning, det lader sine kosmiske sanseorganer tage: overalt og i alle tilfælde konstaterer det, at alt er såre godt. Men foruden, at det gennem sin kosmiske bevidsthed permanent og uden undtagelse erkender dette, befinder det sig yderligere i den situation at være omgivet af kærlighed og kærlige medvæsner til alle sider, medvæsner, der kun ønsker at være til glæde, behag og velsignelse for det. Og hvad mere er: denne privilegerede situation har det været hensat i, lige siden det for utalte årmillioner siden afkastede dyrehammen og indtrådte i det rigtige menneskerige (der ses bort fra de genvordigheder, som verdensgenløsningsmissioner kan have medført). -Væsnet i den guddommelige verden er altså både i teori og i praksis genstand for en bekræftelse på de førnævnte guddommelige ord og har været det i umindelige tider. Det har gennem årmillioner kun været udsat for kærtegn og kærlighed, men ikke kendt smerte, ubehag eller lidelse. Men denne situation kan ikke undgå at medføre, at det på et givet tidspunkt begynder at miste den realistiske føling med begrebet "det onde" og dermed med det begreb, mod hvilket dets tilværelse som guddommeligt væsen må ses for virkeligt at have mening og charme. Det er med andre ord et nyt eksempel på, at kontrastprincippet begynder at svigte, et eksempel, der i praksis giver sig udtryk i, at væsnet begynder at have vanskeligt ved realistisk at kende forskel på "godt" og "ondt". Det møder kun godt, og har i umindelige tider kun gjort det; og dertil erkender det gennem sin kosmiske bevidsthed, at alt er såre godt. Det onde har det derimod kun teoretisk kendskab til hidrørende fra længst tilbagelagte stadier i et forhenværende dyrerige, et kendskab, hvis bærekraft alt med tiden bliver svagere og svagere. Ganske vist er der ikke foreløbigt noget særligt foruroligende ved denne situation, men en skønne dag begynder visse virkninger at gøre sig gældende.

Det gør de på den måde, at væsnet ligesom mister balancen i sin kosmiske bevidsthed. "Mørkeprincippet" eller princippet "det onde" gør sig et øjeblik ikke tilstrækkeligt gældende, og det betyder uundgåeligt, at væsnet i et glimt mister følingen med den ene af de to realiteter, der udgør dets kosmiske bevidstheds fundament. Denne realitet er nemlig princippet "mørket" eller "det onde", mens den anden er princippet "lyset" eller "det gode", hvilket jo er helt i overensstemmelse med en tidligere fremsat oplysning om, at sand visdom og dermed kosmisk bevidsthed er ensbetydende med et absolut fuldendt kendskab til forskellen på godt og ondt. Men denne forskel er det guddommelige væsen nu ved at have problemer med at fastholde og fastslå, og det kan naturligvis ikke undgå at medføre, at det i en vis udstrækning taber sin kosmiske bevidsthed -dog blot i en sådan udstrækning, at dets kosmiske bevidsthed for et øjeblik kan siges at komme lidt ud af balance. Men så sensibelt, som det guddommelige væsen er, kan denne situation dog ikke undgå at påvirke det en ganske lille

smule ubehageligt, og det reagerer helt instinktivt ved at søge kontakt med noget, der kan genoprette balancen. Men dette noget eksisterer ifølge sagens natur udelukkende kun i form af "mørket" eller "det onde" -kort sagt i form af det dræbende princip. Og netop dette princip er væsnet ved hele sin guddommelige tilstand totalt afskåret fra at få berøring med undtagen på én måde: ved at søge tilbage i sine erindringer til den tid, da det selv var det dræbende princip's tjener. Dette er den absolut eneste måde, på hvilken det kan få kontakt med mørket og det dræbende princip; og hvad der er af allerstørste betydning: det benytter sig af denne mulighed. Med uimodståelig magt drages det ud fra helt nye motiver mod det parti i sine erindringer, hvor det levede i den fysiske verden som det dræbende princip's repræsentant. Og det har let derved! Thi dets hukommelsesevne er stærkt på vej til at kulminere, hvilket selvfølgelig sætter det i stand til på overordentlig effektiv måde at få kontakt med dette sæt erindringer. Men herved indtræder der et såre betydningsfuldt vendepunkt i væsnets guddommelige tilværelse, nemlig bestående i, at det på foranledning af sin særlige situation i en vis udstrækning drages mod mørket og det dræbende princip; og nævnte vendepunkt indtræder, som det vil forstås, i samme øjeblik, væsnet for første gang lader sig friste heraf. Det spiser da for allerførste gang inden for dette afsnit af sit evige liv af kundskabens træ på godt og ondt, og det præsterer da samtidig den allerførste lille overtrædelse af næstekærlighedsloven. Det beforder kort sagt da det allerførste svage syndefald og betræder dermed samtidig det første lille skridt på udviklingens vej.

58.

Naturligvis må den hermed beskrevne første overtrædelse af næstekærlighedsloven samt det ligeledes beskrevne første lille syndefald siges at være af overordentlig uskyldig og harmløs natur, og der fremkommer da i og for sig heller ikke nogen som helst negative konsekvenser deraf. Tværtimod! Væsnet får lige akkurat genoprettet den tabte balance i sin kosmiske bevidsthed og fortsætter dermed sin sorgløse, guddommelige tilværelse i lyset og kærligheden. På den anden side har det stedfundne gensyn med mørket ikke undladt at gøre et vist indtryk, og ydermere et indtryk, der dybest inde ganske svagt frister til en gentagelse. Der er ligesom kommet en lille slange ind i paradiset, en slange, der i et meget stille sprog visker og lokker. Denne slange er det forfriskende møde med mørkeerindringerne, nemlig derved, at dette ikke undlod at påføre væsnet en vis salighedsfornemmelse -bl.a. fordi de nævnte erindringer på dette tidspunkt fremtræder i rent guldkopimateriale og dermed i et materiale, der er udrenset for mørkets virkelige brod. Og næste gang, den svigtende balance i den kosmiske bevidsthed opstår, er væsnet ikke sen til på ny at søge tilbage i sine mørkeerindringer -ikke for at demonstrere ondskab, men for at genoprette den tabte balance -og for at søge kontakt med den nyopdagede kilde til salighedsoplevelse! ! Alt dette foregår i begyndelsen så blidt og umærkeligt, at væsnet i den første tid knapt er sig den herskende situation bevidst, men snarere reagerer automatisk og instinktivt ledet af urbegæret og kontrastprincippet (i dets egenskab af et sult og mættelsesprincip). Men som den med stadig kortere mellemrum gentager sig, kan det ikke undgås, at det i stadigt voksende grad bliver sig sit forråd af mørkeerindringer klart bevidst, samt dertil bliver tiltagende bevidst i den charme, en beskæftigelse hermed faktisk viser sig at rumme. Ledet af to sæt faktorer bliver det således efterhånden direkte bevidst i sin tiltrækning mod de nævnte mørkeerindringer. Heraf har det ene sæt faktorer form af den svigtende balance i den kosmiske bevidsthed, mens det andet sæt faktorer har form af det uventet behagelige i beskæftigelsen med mørkeerindringerne. Som henholdsvis et lille "slangeprincip" og et lille "evapprincip" gør disse to sæt faktorer sig i stadig højere grad gældende for til sidst at tage en sådan overhånd, at væsnet faktisk fortrinsvis lever i sin egen erindringsverden afskåret fra medvæsnerne og omgivelserne. Men nået til dette stadium, der for sin etablering tager umådelige spand af tid, tilhører væsnet ikke længere den guddommelige verden, men er trådt ind i spiralfsnittets næste og for så vidt sidste tilværelsesplan: salighedsriget, og det befinder sig da allerede et godt stykke henne ad

vejen ind i udviklingens epoke. Det har definitivt sagt farvel til lysregionerne i den guddommelige verden -ganske vist ikke målbevidst, men gennem en stadigt voksende interesse for indholdet i sine erindringer. -Det er tabt for omverdenen; hvilende i total selvforydelse er det på vej mod mørket og den fysiske materieverden.

HUKOMMELSESPLANET ELLER SALIGHEDSRIGET

Sjette kosmiske tilværelsesplan

59.

Har man ret forstået de omstændigheder, der gør en udviklingsepoke aktuel, vil man også forstå, at der med hensyn til de guddommelige væsners kosmiske førelse ud af den guddommelige verden og ind i salighedsriget ikke er tale om noget gement snigløb af disse væsner, men derimod om en fuldbyrdelse af livets kosmiske grundplan. Thi denne forudsætter, at livet fortsætter, hvilket kun kan lade sig gøre, for så vidt der tages de fornødne skridt til en uophørlig fornyelse af livsoplevelsen. Da derfor en sådan fornyelse i den foreliggende situation kun lader sig gennemføre gennem de guddommelige væsners indtræden i en udviklingsbue, må dette, at livet fremviser en mekanisme, der med usvigelig sikkerhed og dertil i kontakt med væsnerens egne inderste ønsker og behov fører væsnerne ind i en sådan udviklingsbue, betragtes som et nyt bevis for rigtigheden af de guddommelige ord: "Se, alt er såre godt".

60.

Som tidligere oplyst repræsenterer salighedsriget det andet af de to kosmiske tilværelsesplaner, der halvt er af åndelig og halvt af fysisk natur. Det betyder altså, at salighedsriget udgør det andet overgangsplan mellem den åndelige og den fysiske verden. Det repræsenterer nærmere betegnet overgangsplanet fra den åndelige til den fysiske verden, hvad der svarer til, at det er tilknyttet udviklingsbuen.

Med sin indtræden i salighedsriget er det tidligere væsen i den guddommelige verden som sagt definitivt på vej mod den fysiske materie. Men dette har det selv ikke den mindste fornemmelse af. Det lever fuldstændig opslugt af materialet i sin egen indre erindringsverden, og det er i kontakt hermed totalt uden bevidst berøring med nogen som helst medvæsner. Det tidligere målbevidste fællesvirke i underholdningens og kærlighedslivets tjeneste er ophørt; salighedsvæsnet lever helt alene med sig selv i sin egen indre verden.

Som det vil forstås bæres denne oplevelsestilstand af salighedsvæsnet's hukommelseslegeme. Med dette kontakter det hele sit vældige forråd af erindringstalentkerner, og med særlig forkærlighed de erindringstalentkerner, der skriver sig fra dets længst forgangne tilværelse i en hinsides fysisk verden under det dræbende princips lov. Thi netop gennem berøringen med dette parti af de samlede erindringer kan det opnå den berøring med mørket, der ikke alene er en forudsætning for, at det fortsat kan få kontrastprincippet til at virke i livsoplevelsen, men som i nøje kontakt hermed også er en forudsætning for, at det fremdeles kan opretholde balancen i sin kosmiske bevidsthed. For man må gøre sig klart, at også salighedsvæsnet har kosmisk bevidsthed! Dets intuitionsevne er under opholdet i salighedsriget kun i sit første stadium for nedadgående, og samtidig er dets intelligensevne stadig godt ved magt. Men det er altså hukommelseslegemet, der nu har føringen i dets bevidsthedsliv, af hvilken grund dette er totalt indadvendt -nemlig vendt ind imod erindringstalentkernerne i skæbneelementet! Disse er således de objekter, væsnet nu har sine sansorganer rettet imod.

I den allerførste tid af opholdet i salighedsriget er der ganske vist tale om en vis berøring og vekselvirkning med medvæsnerne i den ydre verden, akkurat som væsnerne i den åndelige del af det rigtige menneskerige i lang tid udmærket kan kontakte medvæsnerne i den fysiske del af dette. Men denne vekselvirkning er slet ikke præget af den vitalitet og inspiration, der tidligere kendetegnede den. Nævnte vekselvirkning har snarere præg af et lysende afskedsscenario, en flammende solnedgang i de skønneste farver. Efterhånden bliver farverne svagere og svagere, og til sidst forsvinder solen definitivt bag salighedsrigets horisont. Det guddommelige væsen er borte fra den ydre verden. Tilbage forekommer blot nogle svage, umærkelige automatbetonede funktioner i den ydre materie til vidnesbyrd om, at væsnet stadig lever og ér.

Når salighedsvæsnerne som her beskrevet ligefrem forsvinder fra den ydre verden og dermed totalt mister kontakten med denne verdens aktive indvånere, da skyldes det den omstændighed, at dets organer for udadrettet aktivitet under indflydelse af bl.a. dets tiltagende interesse for sin egen indre verden i tiltagende tempo degenererer. Til sidst er de så svage, at de i den åndelige materie netop kun formår at præstere nogle udpræget elementære livsytringer af automatisk natur. Livsytringer, som det endog slet ikke selv er bevidst i (minder om nordlysfænomener). -Men hvad er det da bevidst i?

Ja, som allerede tidligere oplyst er det bevidst i sin egen erindringsverden. Denne oplever det nu i kraft af hukommelseslegemets virksomhed i lysende formationer lige fra dengang det sidst var borger i salighedsriget og herfra kom til syne i den fysiske verdens mineralmaterier for videre at fortsætte gennem planteriget, dyreriget, menneskeriget, visdomsriget og den guddommelige verden, således som vi i det foregående har set det. Det genoplever altså i sin egen indre verden hele sin personlige skæbnehistorie dog ikke som et ydre scenarie det selv er tilskuer til, således som det var tilfældet i visdomsriget og i den guddommelige verden, men derimod som et scenarie det på liv og død selv er part i, fuldstændig som da det i sin tid oplevede tingene -dog vel at mærke nu sammenkomponeret med det væld af erfaringer, der hidrører fra den lyse del af spiralafsnittet. Med dette guddommelige materiale som baggrund fornemmer det på ny sig selv som spirende kræfter i den mineralske materie, i lynenes flammen og i krystallernes skønne symbolverden; det fornemmer sig endvidere som træ i skoven, som busk på steppen og som urt ved strand og kær alt sammen i de mindste detaljer, akkurat som da det i sin tid var virkelighed -men altså nu på en helt ny baggrund. Det genoplever videre sin overgang fra planterige til dyrerige via stadier som kødædende plante og som hvirvelløse dyreformer. Det er på ny midt i sin opmarch fra havet mod landjorden, og det deltager atter i kultidens groteske dyreliv som padde, krybdyr og kæmpeøgler -måske flyveøgler. Det fortsætter videre fremad og når omsider frem til sine stadier som jordisk menneske. Det deltager atter i krige, borgerkrige, intriger, revolutioner og befrielseskampe, er på ny ridder til hest, lejesoldat og tvungen værnepligtig, styrter igen frem gennem pigtrådsspærringer, over ulvegrave og skyttegrave til forbitrede nærkampe på blanke våben. Ja, det genoplever kort sagt i alle detaljer sin milliard-og atter milliardårige fortid i det tilbagelagte spiralafsnit. Og det er herunder selv suverænt herre over både tid og rum. Det kan med sin intuition og intelligens gruppere om på scenarierne både hvad angår deres rækkefølge og deres forløbsretning. Det kan med andre ord gå både frem og tilbage i den virkelige tidsfølge, lige som det kan tage tidsafsnit ud af helheden og i nye og atter nye kombinationer sætte dem sammen med andre separerede tidsafsnit. Og netop fordi funktionerne foregår gennem hukommelseslegemet og derigennem påfører væsnet en personlig, realistisk genoplevelse af de passerede begivenhedsforløb fremstår der endnu engang mulighed for at lægge det indvundne erfaringsmateriale til grund for en effektiv fornyelse af livsoplevelsen. Kontrastprincippet virker atter tilfredsstillende, -og alt er fremdeles såre godt.

(emnet fortsættes i lektion 61.)

Spørgsmål til lektion 60

1. Er den guddommelige verden et fysisk eller et åndeligt tilværelsesplan?
2. Hvilket tilnavn gør den guddommelige verden eller intuitionsplanet sig berettiget til som udtryk for sin natur?
3. Hvilket af de åndelige legemer bærer dagsbevidstheden i den guddommelige verden?
4. Hvad er grunden til, at den guddommelige verden i enhver henseende repræsenterer et åndeligt højdepunkt?
5. På hvad måde adskiller den guddommelige verden sig fra visdomsriget?
6. a) Hvad forstås ved supertalentkerner og b) hvorledes bliver de til?
7. Nævn grundene til, at en udviklingsepoke kan blive såvel aktuel som fristende for væsnerne i den guddommelige verden. Der efterlyses 4 grunde.
8. Er salighedsriget et fysisk eller et åndeligt tilværelsesplan?
9. Hvilket af de åndelige legemer bærer dagsbevidstheden i salighedsriget?
10. Hvilken del af sine samlede erindringer opsøger salighedsvæsnet med størst forkærlighed?
11. Har salighedsvæsner kosmisk bevidsthed?
12. Nævn de objekter salighedsvæsnets sanseorganer er rettet imod.
13. Nævn grunden til, at salighedsvæsnet definitivt er afskåret fra kontakt med den ydre verden.

Løsning til lektion 59's opgavetilæg

1. Med at fortælle hinanden "historier".
 2. Nej.
 3. b) De lever i et fælles livsrum.
 4. a) I den åndelige verden, b) den er øjeblikkelig og direkte.
 5. a) Nej, b) Ja.
 6. At det er en beretning om den enkeltes eget udviklings- og skæbneforløb.
 7. At den oprindelige, nøgterne skæbneberetning afløses af fri digtning over samme tema.
 8. At den frie digtning drives så vidt, at man ud fra egen fantasi og skabende begavelse nu selv skaber og præger det univers, de naturpanoramaer og de organismeformer m.m., der er historienes virkende elementer.
 9. Det er her, de kommende fysiske verdener med deres væld af organismeformer udtænkes, afprøves og forberedes.
- NB. Disse svar er godkendt af Martinus.